

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

**Ameyugo, Francisco de
Coloniæ Agrippinæ**

Caput I. Qualiter Ven. Virgo Sor. Joanna à Jesu Maria sese ad montem
obeundam comparaverit, eandemque præverterit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

LIBER SEXTUS
DE OBITY VENERABILIS VIRGINIS.
SOR. JOANNÆ
à JESU MARIA.

CAPUT I.

Qualiter Ven. Virgo Sor. Joanna à JESU MARIA sese ad mortem
obeyundam comparaverit,
eandemque præverterit,

A Cerrimis desidiae torporisque nostri accusator est pervigil cura, studium ac diligentia Sanctorum Electorumque DEI, quæ illos extimulabat mortem, tanquam celerrimum iter ad æternitatem, summa cautione antevertere. S. Rex David cum noctu diuque peccata sua deflexisset, cum jam Conscientiam suam præ nive candidam puramque effecisset, longiorum tamen à Deo postulabat vitam, quod scilicet ad obeyundam mortem sese melius præparare posset. Nam tametsi revera ille, uti Genebr. in Expos. Ps. 101. ait; ad eum

finem proflus esset dispositus, suâ nihilominus opinione, non sat ille sibi ad hoc paratus videbatur. Eâdem prorsus mente fuit hæc sponsa Christi Sor. Joanna. liquidò constat quidem, totam ejus vitam indolentem ad mortem præparationem fuisse: vigilantissima nihilominus hæc Domini Ancilla, in his postremis vitæ annis non bene se ad mortem comparatam arbitrabatur, cæpitque denuo ad eam se omni studio præparare. Perseverabant cruciatuum refertissima, multipliciaque illius mala, hærebat dolori dolor, perinde ac procellosi maris flus mutuò in se incurrit. Modò cum ineffabili cruciatu ossa ejus à juncturis luxabantur, mox superveniebat illi fatalibus cum symptomatis tale animi deliquio, ut ferè ultimum ducere spiritum videretur. Grande nimis excessi vumque frigus, eam sic tremere faciebat, veluti si in lacu quodam gelu: iugente Christi famula esset immer-

immersa, Paulò post ignei caloris atque incendiī æstu velut in ardenti clibanō torrebatur: alias è corpore ejus vapor igneus, veluti ferventis ad ignem ollæ erumpebat; & tamen talibus, tam variis gravibusque malis, ne in minimo Constanſ & immoia Christi Ancilla fatigabatur, sed majore semper alacritate ac generositate suis in exercitiis progrediebatur. Toto vi-

tæ suæ tempore nunquam ultra duas horas somno non dedit, postremis verò annis minus multò dormiebat, quò plus scilicet vigilarer. Cibus ejus non erat nisi torre alicujus herbae viridis foliolū, ad fauces eo pacto hunc standas. Disciplinatio corporisque diverberatio tam acris fuit ac sæva, ut ipsi etiam auditores ad immodicos immanesque ieiūs eohorrescerent. Ajebant illi summo cum stupore Conflores ejus: Quid agis Mater? Adhac verò illa respondebat eis. Charæ sorores, finite verberem ac cœdam, jam nunc vitæ meæ cereus ad ungues usque exustus est, ideoque necesse est agam aliquid hoc parvo vitæ residuo.

Ut verò Antistita cum spiritualibus Præsidibus conspexere, quemadmodum corporales Joannæ vites emarcuissent defecissentque, præcepit ei ne posthac medio noctis ad Matutinum itaret, Verùm istud præceptum erat fervidæ Christi sponsæ ulque adeò dolorosum ac pœuale, ut ad amborum pedes provoluta, multo cum lacrymarum profluvio enixè esset, ut ad omnes divinorum Officiorum Horas veniendi sibi copiam tribuerent, concessurum ad hoc DEUM sibi vites necessarias, atque ita e-

tiam factum est. Angeli DEI erant deinceps sponsæ Domini sui adjumento, non in Chorum eam solum deducentes, sed ad S. titi synaxim, & quocunque demum necesse erat.

Quadam vice in ascensu scalæ cuiusdam, unus Angelorum ad eam ait: dilecta soror, sume animos, teque exœcta. Cras resurrectionem spiritualē percipies. Di mque post stridiē s. mula Domini post Matutinum Officium in Cella sua versatur Cœlestem audit Musicam usque ad sequens diluculum, symphonia hæc si n. mā levitatem in spen'a Christi efficit, quod aliqui agere olet in generoso heroicque tympani m. tubarum que sonitus, nimiri in excitare illos atque ad pugnam animum addere. Apparuit hoc re ipsa in Sor. Joanna, quippe quæ à percepta ejusmodi musica cunctis Claustralibus ætibus, atque in commune conventionibus indesinenter interfuerit, omnes in Choro noctes exegerit, majorique semper ardore exercitia sua produixerit. Ne minimam deinceps piissima Domini Ancilla corpori suo indulxit quietem, nec seipsum cruciare desit, non attento quod tam diversis multisque moribis acerbisque doloribus obsita obsideatur undique.

Præparabat se Sor. Joanna ad excessum è statione vitæ sancta quādam ac mirè solerti providentiâ & circumspetione. Quotidie illa cum divina Majestate rationes ponebat vitæ. Per rem ratiocrut abatur initiò summâ curâ studi- nes ponit oque Conscientiam suam, in piciebat cum DEO, ad luculentum lumen totam vitæ suæ seriem, cum multimodis variisque favoribus à DEO acceptis, alteq; in cor

I i i desit

admirans-
dus Joanna
fervor in
extrema e-
tiam senes-
cere.

desigebat quod D. Bern. inquit; DEUM quidem ad benefaciendum esse prouum, nihilo minus tamen perquam severè ceasum à nobis exactum, nec solo talento nobis concessio in die illa contentum fore, sed usuram etiam fœnusque inde lucratum repetiturum. Ex consideratione sentiebat pervigil ac sollicita Christi ancilla una ex parte quidem ingens divinorum beneficiorum pondus incumbere humeris suis, ex parte altera, reperiebat minime, quemadmodum pro uno aliquo illorum satisfactionem praestare queat, itaque ipsam de se ferebat lentitatem; suam nimurum ingratitudinem aeternam esse promeritam damnationem. Dum igitur sponsa D. in hac iudicaria cognitione esset immersa, oculos suos in immensam DEI conjectit misericordiam. abjecit se ad pedes ejus, calidisque lacrymarum rivis inundata ait: Mi DEUS ac mi Servator, reperio me apud Majestatem tuam multiplicum ac magnarum culparum rem, mihiq; omnino possibile non est, debitū quo tibi teneor exsolvere, quemadmodum igitur ipse es, ignosce mihi secundum infinitam bonitatem tuam ac misericordiam, perq; tuum pretiosum sanguinem. SS. Genitrix tua cum universo Sanctorum cœtu sint mei apud Majestatem tuam interventores. O quam omnibus nobis utile erit, cū dicto jam modo, dum hic adhuc dum vivimus, rationes nostras expedire sumo studio curaque satagamus, absque dilatione usque post mortem, quando jam severus Judex rigidam à nobis omnium requiret rationem.

Ubiergo Dominus vidit, quod fa-

mula sua Joanna circa rationem totius vitæ auctorum ponendam tantopere esset satagens tantumque solicita, ut animum ei adderet eō, qui sequitur modo statum animæ suæ eidem representare voluit. Dum illa inter ordinum considerat, quod tempus operandi jam sibi ad metas decurrat, morsque ostia pulset, cœpit humillima Virgo contristari cum perpendret, quod ob innumera quidem beneficia DEO esset plurimum obstricta, eidem vero tam parum servierit. Dum ergo in ea versatur anxietate Joanna, in ante nissimo quodam prato se conspicit; cù n igitur ob amœnitatis pulchritudinem suavissimamque odoris fragrantiam mente excederet, intriorum suos aperuit oculos, ac velut in lucidissimo speculo, animæ suæ copiosoque decorum conspexit. Erat anima ejus tantum pulchritudine prædicta, ut in comparatione illius luna turpis, sol obscurus videretur. Induta erat vestea autem pretiosis lapidibus ac margaritis undique intertexta. Omnis hic decor ac gratia originem traxit à conjunctione conformitateque suæ voluntatis cum divina, quam famula Christi exercebat ita eximiè, ut nihil diligenter nisi quod dilligit DEUS, neque aversaretur aliud, quam quod ipse aversatur DEUS. Corpus ejus patiter valde venustum erat; eaque pulchritudo ab animæ decore procedebat, fuitque velut umbra animæ, sic ut hæc umbra mirabiliter quodam ordine, qui aqua versus eam comitaretur. Hoc viso significare famulæ suæ divina Majestas voluit, quod timendum non sit cuiuscumque secum rationes pone-

Ut eam ab
anxietate
libereret,
partim
maque pu
ritatem illi
representa

DEUS.

re, qui eas ita instituit ac expedit, ut corpus suum conservet in puritate, animam verò decore virtutum exornet.

Erat nihilominus Sor. Joannæ demissio tam profunda, opinioq; quam de se habebat adeò vilis atque abjecta, ut totum id satis non esset ad tempestarem illam sancti ejus timoris ledandam & serenandam. Sed sicut pavor ille nunquam eam infestare desstitit, ita etiam D. DELIS nunquam eam confortate intermisit. Ideoque cùm fidelis D. Sponsa tempore alio in sua oratione meditationeq; versaretur, quòd jam hora ejus appropinquet, cæpit contremiscere, atque præ pavore nimio vultum obtegere. Inde ille non ut Christo D. in horto Olivetano Angelus, sed integra Cœlestium Spirituum cohors apparuit, qui circulum situ effecere, sponsaque D. in medium ejus circuli acceptâ, mutuo se allocutus dicebant: Ecquid hic videtis Martynem Christi? Etiamne attenditis quæ perpessa est, & etiamnum patiatur, amorenumque, quem in patiendo exercet? Ista est una è violentis illis, qui Regnum Cœlorum vi rapiunt. Dicebant hæc quidem Angeli: verumtamen pavor ejus propterea finem non accepit. Quare quemadmodum sponsa in Cantic. Cant. ad S. animas loquitur, Si inveneritis dilectum, annunciate illi languorem meum: ita etiam sponsa hæc Christi loquebatur ad suos sanctos, qui ad eam invisendam ventitabant quotidie. Mei sancti, quandoquidem vos divino conspectui semper assistitis, orate

pro me: annunciate dilecto meo timorem meum. At verò Cœlites illi divi, reponebant Joanna, tu ipsa hoc ad eum perfer, quæ scilicet gratiam invenieris apud eum: quæ sponsa es ejus, quæ adhuc dum eo in statu degis, quo cumulari merita queunt, nos verò eo in statu haud sumus. Circa id tempus etiam D. P. Franciscus Seraphicus visendum se illi præbuit. Exstimatbat Sor. Joanna tuto se illi posse necessitatem suam detegere, quod tandem semel ab hac anxietate doloris plenissimâ ciperetur; itaque se ad ejus abiicit pedes, cæpitque plurimis eos rigare lacrymis & ait: Mi Pater Seraphice, Tu meus es Parentis, meus Praeceptor, meus tutor, ac mea protectio. Nunc velim benignè me respicias, nunc inquam, quando è vita mihi brevi abeundum est. Vereor namque ac meritò vereor rationem DEO tiddere. Miserear te mei inæque compatere necessitatì. Precare sponsum meum, velet multa mea, diversaque peccata mihi ignoscere. Non se ultra divina Majestas potuit continere, sed ad sponsam suam ait, Quid hoc tei est? Christus D. Quæris tu Patrocinia allorum, quæ tandem apud me aliorum Patrona es? Usq; tam ab anquamne ego tibi defui? Quid unxietate illa quam postulasti à me quòd negas? liberat. sem tibi? si ergo nunquam ego tota vitâ tuâ te deferui; cur metuis ne te in hac suprema vita hora deferas. An non ego saper numero sanctè tibi sum pollicitus, nunquam te à me desertum iri? Ne cis quòd Cœlum & terra transire queant, non verò id; quod ego pol-

I i i 2 lici-

licitus sum ? Age igitur , ne ultra
,, de ullo sis [solicita], nisi ut mihi fi-
,, das. Ego sum, qui sum: eroque sem-
,, per tecum.

C A P U T . II.

*De postremo Virginis Sor. Joanna
morbo, deque gratia, quam ei Di-
vina Majestas ante beatum
suum obitum con-
cessit.*

Pretiosa in conspectu D. mors san-
ctorum ejus, magna que cura de-
cessum eorum disponit ordinatque
Dominus, impenitentium peccato-
rum verò mors quodammodo nesci-
ti ab eo videatur , aut certè nulla illi-
lius cura tangi. Eapropter tempesti-
vè sponsam suam præmonuit, indica-
vitque prope adesse illius vitæ finem,
uti ex eo adverti potest , quod illa
Confessario suo respondit. Cerne-
bat ille, quod Sor. Joanna toto cor-
pore viribus exhausta, morbis atque
doloribus inundata , emedullataque
esser, itaque tempore quodam de sta-
tu suo eam percontatur, atque num
arbitretur suæ mortis prope adesse
diem ? Ad hæc famula D. suavi ac
modestâ voce ipsi respondit : Pater
mi, finis meus propè est. Sit DEUS
benedictus ! Postremos vitæ dies oca-
tione consumpsit, seque ad bene obe-
undam mortem exercuit , meditati-
one contemplationeque mortis sui
Servatoris. Poterat id in externa eti-
am ejus actione animadverti. Obser-
vabant Moniales in Choro Joan-
nam, videbantque eam extra se rap-
tam, flereque incipere nonnunquam

audiebant, multisque suspiriis , misé-
rabilis gemebundaque voce dicentem:
Ah summum meum bonum ! Ah mi-
DEUS ! Ah jam moritur ! Ah jam in *Joanna mi-*
*ultima est linea ! Ah nunc tradit spiritu-*ditatione*spiritum ! Deinde quieta rursus tacitaque moris*
mansit. Mox verò iterum, tristi etiam Christi ad
miserandâque magis voce ait: Nulla mortem se
lusne uspiam est , qui mortuum istum comparat.
*sepeliat? Nemo qui condendo ei aux-*ilio sit ? Enim verò altè penetrabant*
*verba hæc sacratum Virginum cor-*da, flebant amare sororique Joannæ,**
quoad licuit fuere auxilio. At verò
propemodum diriguere , ut sponte D.
*altè voce iterum dicentem audi-*vête. Quid hoc est ? septem pedes**
*telluris desunt Cœli ac terræ Condi-*tori ? Nemone est , qui mortuum hunc**
*sepeliat ? At si quis uspiam repeti-*ndus erit tunc sepelieretur. Posthæc ite-**
rum conquievit atque in ecstasi sua
*perstitit. Audiebantur interea mile-*randa atque ardentina suspiria , & intu-**
*ebantur sanctimoniales Joannam co-*piosas calidasque lacrymas profun-**
dentem. Externa famula D. species ,
*curas animæ ejus, actiones occupati-*onesque indicabat, facilemque nota-**
ri poterat Joannam passione dilecti
fui iacensam eidemque intentam esse ,
eius contemplatione , non solùm se
ad bene moriendum, verùm etiam ad
plura majoraque toleranda sumendos
animos exercitabat. Maximam per id
*tempus patiebatur Joanna sicim, pro-*pterea sacræ Virgines ei compatiens**
complura valcula aquæ in Cellam
*intulere, at verò Ancilla Christi so-*roribus suis dicebat : DEUS meus**
*siti æstuans mortuus est , & famulae-*ejas***